

PAPP ATTILA ZSOLT

Hány tenger mossa partját

Egyszer egy francia város marokkói
negyedében, közel a tengerhez,
néhány magyar, történetesen
Erdélyből, belga söröket
vedelve hallgattunk egy lányt,
ki litván, lengyel és orosz
és egy másik tenger partján énekel
olyan tengerekről, melyek *tőle*
vannak távol, meg madarokról,
ahogy röpködnek a partjaik között,
a föld felett, miközben lent,
a föld alatt, és ez már egyre
biztosabbnak látszik, rejtett
alagutak nyílnak, titkos
kijáratok, lázas sürgés-forgás,
seregek készülődnek át az idő
körein, a déltengeri nyárba,
kereskedők és napkeleti bölcsek,
illuminátus felforgatók hozzák-
viszik azt, mi legjobb tudomásuk
szerint a bölcsek követ pótolná
egy párhuzamos világrendben;
tehát mindez így, ha összeállna is
egy most készülő elbeszélés
vázlatává, és e történetben
hosszú, kanyargós föld alatti
út kötné össze a Baltikumot
a Mediterráneummal, és ezen
túl csak sárkányok laknának,
mi úgysem tudnánk erről semmit,
csak az utca egyre tompább
moráját, a halkuló imát a
szemközti teraszajtó mögül,
hogy hajnali négy múlt, ittasak
vagyunk, a Leffe fogyóban,
s a bizonyosság, hogy valahol
valakik, soraik között azzal
a madarokról énekelő litván
lánnyal, épp most indulnak el
egy másik tenger partjai felé.